

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ELS NOUS TEMPS D'ALENTIMENT
O RECESSIÓ EN L'ECONOMIA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ

La
tercera
pota

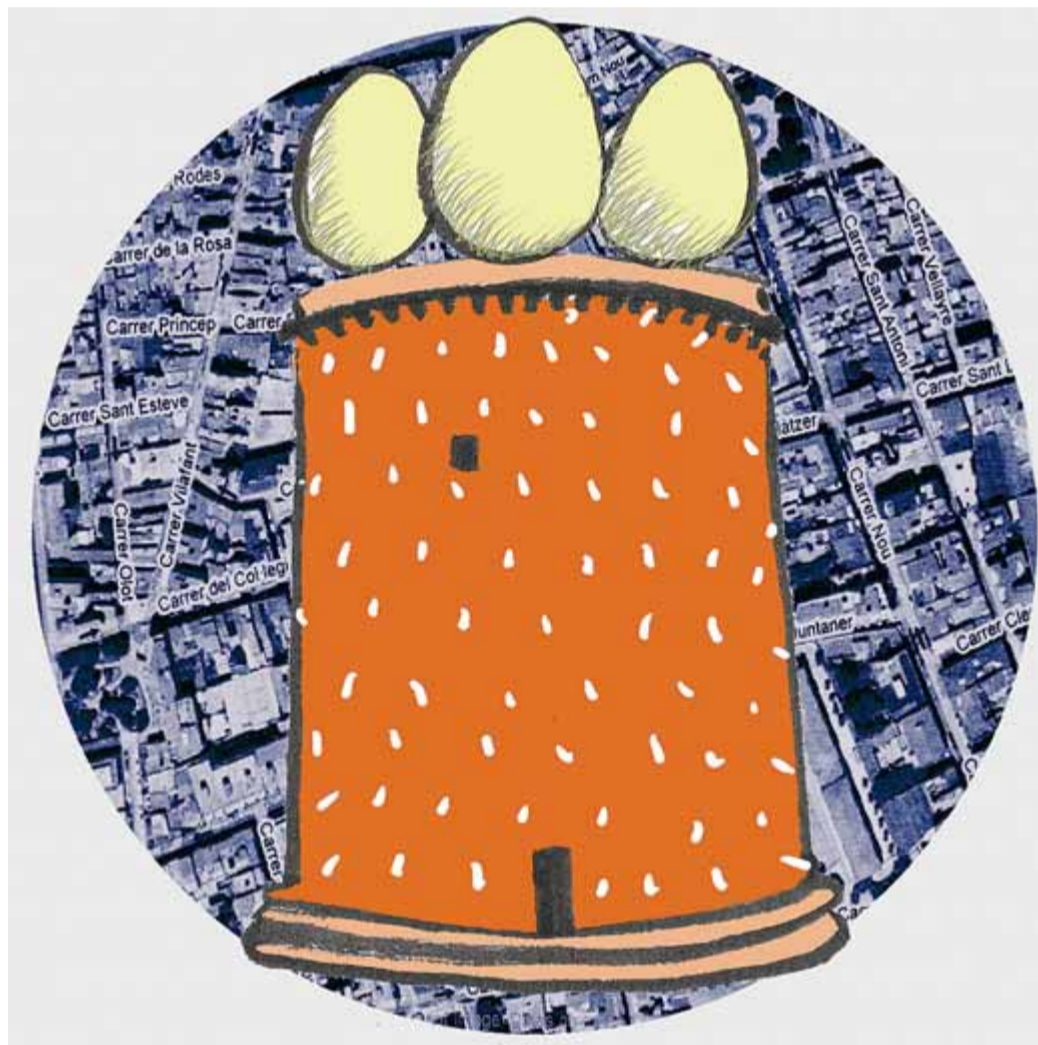
Un país de detalls

A Figueres l'ajuntament està fent moltes obres als carrers. D'acord amb els nous temps, d'alentiment i de possible recessió econòmica, són obres petites. Les expansions econòmiques es presten més a la construcció de grans infraestructures mentre que les recessions, amb les restriccions pressupostàries que imposen, només deixen marge per a les obres menors. Més encara si es tracta d'un ajuntament català, amb uns ingressos condicionats pel sector immobiliari local i per les transferències estatals (que passen, només per unes hores, pel pressupost de la Generalitat per així inflar el seu pressupost total consolidat). És en aquest context que el jove alcalde convergent de la capital de l'Alt Empordà ha fet bandera d'un lema molt més important del que sembla: "Figueres, la ciutat dels detalls".

FIGUERES ÉS LA CIUTAT DE DALÍ, un dels mestres del surrealisme. Un surrealisme que, parlant amb empresaris gironins, es troba avui en la vida econòmica catalana. En un municipi del Gironès hi ha una empresa de logística que fa vuit anys va pagar la construcció d'un polígon local, però que no rep el permís per poder-hi construir una nova nau: l'ajuntament encara no hi ha fet un carrer que hi havia de fer. Sense la nova nau, l'empresa no pot créixer i, al lloc on cal construir el moll per als camions, bàsic per augmentar la productivitat, l'ajuntament encara rumia si "allà hi han d'anar uns quants arbres". La culpa d'aquests entrebancs és dels secretaris municipals i dels funcionaris locals, que imposen als alcaldes la seva peculiar visió del món ("qui no viu del pressupost viu en l'error"). L'administració local catalana massa sovint no es defineix i ja és un last per a la competitivitat del país. I això no és culpa de Madrid.

LES RESTRICCIONS DE MOLTS ajuntaments gironins per descarregar mercaderies als supermercats són creixents: en un poble només es pot fer de 8 a 9 del matí, mentre que al poble veí només es pot de fer de 13 a 14 hores. Si les zones de càrrega i descàrrega estan plenes de cotxes aparcats, la multa és, òbviament, per al camió que talla uns quants minuts el carrer. Les restriccions de velocitat i el col·lapse creixent de les carreteres redueixen el nombre de serveis que un transportista pot fer en un dia. També s'acusa la competència de les agències de transport sense vehicles, que subcontracten les seves càrregues als autònoms, no sempre legals: a Europa les empreses de transport amb vehicles són també agències de transport i només passa a l'Estat espanyol que un 80% de les empreses de transport siguin autònoms amb menys de tres vehicles. Tot plegat, amb el petroli pels núvols, dispara els costos de transport, però ja se sap que la inflació en els aliments sempre és culpa dels transportistes.

UN EMPRESARI EMPORDANÈS vol entrar els minerals que importa de la Xina pel port de Palamós, atès que serveix empreses gironines. Tot i haver-hi espai i calat suficient, a Palamós el turisme de creuers és sempre prioritari, i molt sovint ha d'anar a Tarragona i portar la càrrega en camions fins a Girona. Un altre empresari empordanès present als països de l'Europa de l'Est m'explica

LLUÍSA JOVER

"El col·lapse de la construcció fa que cada cop més ajuntaments vegin en la indústria i la logística la base futura de l'economia i de les finances locals"

que enveja les mirades dels joves d'aquells països i els seus ulls disposats a menjar-se el món: diu que aquelles mirades també les tenien els joves catalans de la Transició i de la integració a Europa. Li dic que ja vindran temps millors, ja que les empreses familiars tenen també els seus cicles. Catalunya, com altres regions europees industrialitzades fa més de cent anys, és una país madur que té moltes pimes familiars de tercera i quarta generació, en contrast amb algunes regions espanyoles i europees emergents que ara tenen pimes de primera generació. Aquestes empreses familiars solen tenir una mortalitat molt alta, d'un 30% a un 40%, a la tercera generació (l'avi crea l'empresa, el fill la fa créixer i el net tran-

quil·lament se la ven: d'això se'n diu biologia empresarial). La logística és l'organització eficient de tràfics creixents. En els darrers quinze anys la diferència del cost salarial ha estat la variable clau de la competitivitat i de la localització industrial entre països. En els propers quinze anys la variable clau serà, davant de l'harmonització cada cop més global del tipus d'interès, de la formació i dels costos de la mà d'obra i de la tecnologia, el cost del metre quadrat de sòl industrial i logístic. I també serà determinant per a la competitivitat el temps que es triga a descarregar un contenidor en un port i el temps que es triga a portar-lo fins a un polígon. El col·lapse de la construcció fa que cada cop més ajuntaments vegin en la indústria i la logística la base futura de l'economia i de les finances locals.

ES PARLA MOLT DE LA internacionalització de l'empresa catalana. Seria interessant conèixer fins a quin punt aquest procés és també el procés de la seva expulsió fora de Catalunya, per manca de desgravacions fiscals del govern català i per manca de complicitat dels governs locals catalans. Cal tenir cura dels petits detalls, si més no per evitar més deslocalitzacions de les estrictament necessàries: les que marca la macroeconomia global i el dèficit d'infraestructures de l'Estat espanyol a casa nostra. La Catalunya optimista, el respecte per Catalunya i un país de primera passen necessàriament per ser un país de detalls.

Isabel
Olesti

Esriptora

Era el racó del zoo on hi havia més gent, i és que veure un rinoceront en estat d'excitació sexual –per dir-ho fi– és tot un espectacle. De moment, només tenia una quarta part del membre erecte, però en un no res la cosa arribava pràcticament fins a terra. I, la veritat, feia impressió. Semblava talment una serp acabada en una mena de boca que no parava d'oscil·lar, buscant, a cegues, un destí. La gent, poc avesada a aquestes manifestacions espontànies, no parava de riure i de senyalar-li la prominent extensió. No cal dir que la majoria eren famílies amb criatures i que els nens obrien uns ulls com taronges. "Papa, com és que aquest rinoceront té tres potes?", deia un marrec al meu costat. Però els pares estaven concentrats fent fotos, mentre que les mares s'ho miraven amb certa reticència. A mi, la veritat, em feia pena, l'animal: li havien pres la femella (possiblement per no facilitar un acte tan vehement, un disabte al matí, amb un públic tan familiar), i el pobre rinoceront s'arrambava a les parets i es feia passar l'enardiment com podia. Al final, potser devia notar que se'n fotien, o simplement va veure que no tenia res a fer, i en uns segons "la tercera pota" va quedar reduïda a la mínima expressió. Després es va ajeure, passant de tot i de tots. I el festiu es va acabar. Jo recomanaria als responsables del zoo de no retirar la femella en un cas com aquest: hauria estat un matí al zoo summament didàctic. Una classe de naturals en viu és tot un luxe i potser una altra vegada ningú trobaria tan estranya aquesta pota superflua. Encara que no deixa de ser fascinant.